

QUI SOC I QUÈ HE FET

Categoria: ESO

Any de naixement: 2009

Quan m'he llevat, he pensat que avui veuria els meus pares.

No ha estat així, de moment. Tinc dos policies davant meu intentant explicar-me el que diuen que vaig fer fa dues nits. Diuen que hi ha testimonis que em van veure per última vegada amb la Clàudia. Diuen que es van sentir crits...Jo no recordo res.

El problema és que això no és la primera vegada que em passa. A vegades em desperto amb talls a les mans o amb terra a les ungles. Sempre he pensat que és a causa de les caminades nocturnes. Sí, pateixo sonambulisme des de sempre, així que això de caminar de nit no és res estrany per a mi. El que és estrany són els somnis.

Tanmateix, deixeu-me començar aquesta història pel començament. Em dic Rafel i tinc setze anys, com la Clàudia. Quan jo tenia cinc anys i el meu germà, el Robert, tres, els pares ens van regalar una gosseta. Era una cocker. Me'n recordo perfectament. Unes orelles llargues i caigudes, uns ulls grans com taronges... Es deia Mel, perquè aquest era el color predominant del seu pèl.

Un dia, al despertar-nos, la Mel havia desaparegut. No era enlloc. Jo tenia les mans i el pijama bruts de sang. Havia tingut un somni en què la Mel patia molt.

A casa, tot eren pors; així que els pares van decidir consultar una metgessa, que l'únic que va dir va ser que necessitava més disciplina. Arran d'aquest diagnòstic, els pares em van internar en una acadèmica qualificable de militar. Jo no hi volia anar, però els pares van insistir tant... Em van dir que deixaria de fer coses estranyes i que fugiria d'aquells malsons que em feien sentir trist.

Així va ser com, a l'edat de cinc anys, vaig allunyar-me de la meva família. La primera setmana tot va anar molt bé. Feia amics i veia que tampoc em tractaven malament. Fèiem activitats bastant dures, això sí. I havia d'obeir. Fèiem llargues caminades amb pes, molt d'entrenament físic, apreníem tècniques de supervivència... I anava creixent pensant que tot allò em feia una persona millor.

Durant els primers anys, em seguia aixecant algun dia amb terra a les ungles, però allò, per a mi, ja s'havia convertit en una normalitat.

Ara bé, en els darrers mesos han passat coses molt més estranyes. A les nits, tinc una sensació inquietant. Ho he atribuït als canvis hormonal de l'adolescència, però a mesura que han anat passant els dies, els meus somnis... No són simples somnis. M'hi veig fent coses que mai no faria i em desperto amb la sensació que tot és cert. Tot se'm fa molt confós. Tot el que visc semblen records.

Fa unes setmanes, en uns de les llargues caminades, vaig trobar-me una polsera que em resultava familiar. Era d'una noia de l'escola. Li havia vist posada. I també havia somiat amb ella. En aquell somni, jo li deia Clàudia, a aquesta noia. Un somni... terrible... Però, també havia après a fugir del significat dels meus somnis.

Alguna cosa dins meu em deia que amagués aquella polsera. Però vaig desobeir la veueta i li vaig explicar a una monitora que l'havia trobat i que era de la Clàudia.

Al cap d'unes hores, quan ja havíem arribat a l'escola, la directora i la monitora em van venir a trobar preguntant-me d'on havia tret la polsera. No trobaven la Clàudia enlloc. Jo els vaig acompanyar allà on havia trobat la polsera.

Fins que van trobar la Clàudia. Morta.

Avui al matí m'han vingut a buscar. Esperava que fossin els meus pares, perquè els trobo a faltar. Però no. Aquesta vegada han estat dos policies que m'han demanat d'acompanyar-los. Ara els tinc davant meu.

- Un company teu et va veure fa dues nits; sorties del campament amb la Clàudia. Segons ell, fugíeu cap al bosc – va dir el policia més robust.
- Fugíem? – vaig gosar preguntar.
- No et facis el desentès... La vas estrangular, la Clàudia – va ser la seva resposta.

El somni. De nou el somni s'ha convertit en un doll de realitat. Voldria dir-los que no vaig ser jo, però no puc. Els policies em miren en silenci i em deixen sol.

Potser ha arribat el moment de deixar de fugir dels somnis i plantejar-me qui soc i què he fet.